

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Leodii, 1701

Manè. Doctrina practica. De causis ruinæ Religiosorum.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59541](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59541)

lis suis Deus reperiat pravitatem, candidique Nazaræi super carbones denigrescant, & qui vescebantur in croceis, amplexentur stercora, & qui stabant, aut stare videbantur, miserrimè corruant. Quo infortunio, ne & tu, Religiose, involvaris, pervide in his exercitiis causas miserabilium ruinarum in Religionibus, & ex Religionibus, ut iis perspectis easdem devites.

Prima igitur ruinæ Religiosorum, in Religionibus, & ex Religionibus, causa est, quam adumbravit Christus In edificata Domo super arenam sine fundamento, cujus ruina facta est magna; postquam descendit pluvia, venerunt flumina, & flaverunt venti, Matt. 7 6. Causa, inquam, ruinæ est, non jactum aut non bene jactum in Novitiatu Religiositatis fundamentum; non radicus horror omnis peccati, præsertim mortalis; non penitus abstractus à sæcularibus desideriis animus; non inducta mortificationis internæ, externæque aviditas, seu fames & sitis crucis; non impressæ cordi rationes æternæ; non stabilita rerum spiritualium æstimatio; sub exteriori solum modestiolarum, tanquam sub cineribus dolosis, mundani conservati igniculi, & propter metum, perpetuamque tot superiorum vigilantiam, protractum utcunque tyrocinium, ex quo vix pedem miser religiosus extulit, & ecce

idem, qui fuit ante ingressum religionis, compareret, interdumque pejor; hinc sensim sine sensu deterioratur, sæcularescit, ineptus Religioni redditur, ac corrui: Si coram Deo, Religiose, judicas, te non solidum in Novitiatu posuisse fundamentum, nec in petra ædificasse, sed super arenam, adhuc corrigere datur; optimè enim nôsti, quid à te requirat Deus, quid conscientia, quid Religio, quid institutum, quid inspirationes DEI.

Altera ruinae Religiosorum causa est, quam Christus objecit Angelo seu Episcopo Ephesinae Ecclesiae dicens, *Apoc. 2. Habeo adversum te, quod charitatem tuam primam reliquisti.* Causa ergo est, recessus à primo Novitiatus fervore, seu in-tepescencia, principaliter ex malo & infructuoso usu Orationis ac Meditationis orta, dum ad eam præparatio, aut non instituitur, aut miserè instituitur, dum non suo tempore peragitur, decurtatur, tandemque etiam omittitur. Sic dum in Meditatione non exardescit ignis, noxiè tepescit animus, tædium fastidiumque rerum spiritualium introducit, vita ipsa religiosa desipit, ad ultimum teporis gradum devenitur, & ruina subsequitur; tepidorum enim, tam medicina quam pœna, non est, nisi gravis ruina. Cave igitur, Religiose, causam hanc ruinae, atque ita obfirma

animum, prout obfirmaverat Princeps Theologorum nostrorum, P. Franciscus Suarez, qui dicere solebat, se malle totam scientiam suam, tot annis quæsitam, perdere, quàm horam unam orandi, consuetam in Societate, intermittere, ut perhibetur in vita ipsius, præfixâ Tomo de Gratia.

Tertia ruinæ Religiosorum causa, est præcedenti proxima, & ex ea profluens, quam exprobravit, licet in graviori materia, Jacob Patriarcha filio suo Ruben *Ged. 49. Effusus es sicut aqua, non crescas.* Effusio nempe ad exteriora, & captatio ultronea distractionum, conversationum, solius tædii vitandi causa, ingerendo se in negotia non necessaria, spontaneè & non ex obedientia: per talem ad exteriora effusionem dissipatur Spiritus, interna negliguntur, in via Dei non sumitur incrementum, nec proficitur, sed tandem deficitur & peritur, atque in ruinam itur. In quæ mala nè devolyaris, Religiose, attende tibi & Religiositati: est, quod agas circa animam tuam! Æternitatis negotia habes; age quod est muneris officii-que tui: cætera Deus non requirit à te. Si cogaris ad exteriores occupationes, commoda te illis, non dona, idque ex parte solùm, & non totum; tecum autem intus habita, cubiculum ama, & amabit te amator solitudinis JESUS.

Quarta ruinæ Religiosorum causa est
 similis illi, ob quam corrui Lucifer,
 nimirum appetitus excellentiæ propriæ,
 defectusque humilitatis, ex quo oritur
 æstimatio sui ipsius fuga omnis con-
 temptus & neglectus; jactatio nobili-
 tatis, doctrinæ, aliorumque talento-
 rum; desiderium & procuratio eminentiæ,
 prælationisque supra alios, offi-
 ciorum honoratiorum, mansionis com-
 modioris; indignatio, dum alii præfe-
 runtur, muneribus speciosis applican-
 tur, vel ad res magnas gerendas, ad
 altiora docenda, &c. indignatio quo-
 que ob non habitum sui respectum ob
 labores suos, &c. Ex indignatione ori-
 tur amaritudo animi, & insipida vita
 in religione, & tandem ejusdem deser-
 tio. Ob talem excellentiæ propriæ appe-
 titum corrui olim in Provincia nostra,
circa 1630. quidam, qui cum coram
 Generali Exercituum Duce Konieckpo-
 lski concionatus esset, hanc ab eo lau-
 dem tulit: *Egregius esset Prælati, si Reli-
 gioni non esset obligatus*: hoc encomio au-
 dito. Societatem deserere decrevit, al-
 legans inopiam parentum, ad quam
 sublevandam jure naturæ teneretur.
 Collegium Cracoviense in eorum su-
 stentationem sexcentos florenos obtulit:
 sed ille reperit alium prætextum, affe-
 rens, se ante ingressum Societatis fuisse
 Monachum, atque ita dimissus, rectè

Barum ad Konicpolski Ducem discessit; ad quem non admissus, id solum responsi tulit, se Patrem N. N. Jesuitam nōsse, & illum amare; alterum verò non nōsse. Sic miserè deceptus; ab Episcopo Caminieensi Piaseki aliquod exiguum Beneficium impetravit; deinde P. Rectorem Caminieensem adiit, usursejus operâ in iterata admissione ad Societatem; re tantisper dilatâ in desperationem incidit, & quadam die, dimisso à se famulo, cultrum arripuit, decemque ictibus cū pectus sauciâisset, animam efflavit, extra locum sacrum sepultus, qui terram Sanctam, Societatem, Prælaturæ causâ deseruerat.

Quinta ruinae Religiosorum causa est, quam exprimit Deus *Osea 7. Comederunt alieni robur ejus, & ipse nescivit*: nimis libera & incauta conversatio cum sæcularibus; de fide enim est, cum sancto sanctum fieri, cum perverso perverti: ergo & cum sæculari incautè conversantem, sæcularem fieri, certum est. Et quidem interdum ad hanc conversationem deveniunt Religiosi ex tædio solitudinis & silentii, interdum autem ex occasione bona, ratione Missionum, Confessionum, eleëmofynarum, sed paulatim contrahitur confidentia, liberior agendi modus, communicatio secretorum, litteræ occultæ, & tandem ruina.

Quid tibi, Religioſe, cum ſæcularibus,
qui ſocius factus es Angelorum?

Sexta ruinæ Religioſorum, præfertim
in & ex noſtra Societate, cauſa eſt, ut
alia omittam, fortis perſuaſio, quâ pu-
tat Religioſus, ſe poſſe ſalvari extra Re-
ligionem in ſæculo, & quidem ibi ſe
utiliorem fore Eccleſiæ DEI, quàm in
Religione, aut ad minimùm æquè uti-
lem. Hæc eſt deceptio & captivatio
oculorum diabolica: potes ſalvari in
ſæculo, ſed non ſalyaberis, propter præ-
ciſum Prædeſtinationis filium. Quis tu
es, qui vis, ut Deus ſe tibi accommodet
circa vitæ ſtatum, & non tu Deo? pu-
tas, te fore utilem Eccleſiæ Dei, & tu
radicem omnis boni, voluntatem Dei,
deſeris. Putâſne luſiſſe tecum Deum,
dum te ad Religionem vocavit? putas
quoque tibi colluſurum Deum, & ad
inconstantiam tuam mutaturum ſeriem
prædeſtinationis ſuæ circa te? Nulli be-
nè cecidit alea hæc: ita igitur in gradu
tuo, & non corrues.

